



עמ"ת 47978/11/21 - מוחמד ריאן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 47978-11-21 ריאן (עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 653721/2021

בפני	כבוד השופט ניצן סילמן
עורר	מוחמד ריאן (עציר)
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום בעכו (כב' השופט עמית רוזינס) בתיק מ"ת 10591-11-21 מיום 8.11.21.

כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו חמישה אישומים. על פי המתואר בכתב באישומים, ביום 29.10.21, נתפס העורר כשברכבו סם מסוג קריסטל, כשהוא נוהג ברכב ללא ביטוח, ללא רישיון רכב, הוא מסרב לבצע בדיקת שתן. ביום 13.9.21 נתפס העורר ברכבו, כשהוא מחזיק בכיסו קוקאין ו MDMA בכמות שאינה לצריכה עצמית. עוד סירב העורר לבצע בדיקת שתן לאיתור סמים. ביום 14.9.21, נמצא העורר במרחק 300 מטר מביתו, הגם שבאותה עת היה אמור לשהות בביתו במעצר בית מלא, ועל כן הפר לכאורה את ההוראה החוקית שניתנה. ביום 18.8.21, בעת שבוצע חיפוש בבית העורר, על פי צו חיפוש, נמצאו בבית העורר 14 יחידות 3 MDMA, שקיות קוקאין במשקל 0.4 גרם, יחידה נוספת במשקל 0.5 גרם. ביום 22.7.21, עת נהג העורר ברכב אחר, ביער שגב, נעצר העורר לבדיקה על ידי שוטרים וסירב לתת בדיקת שתן. העורר נהג ללא פוליסת ביטוח ברת תוקף.

ביום 8.11.21, התקיים דיון בבית משפט קמא. ב"כ העורר טען באריכות לגבי התשתית, תוך שציין, כי החיפושים באישומים הראשון, השני והחמישי, בוצעו שלא כדין, על כן, קיים פגם בתשתית. עוד טען ב"כ העורר כי הסירוב לתת דגימות שתן נובע מבעיה רפואית בה לוקה העורר.

בית משפט קמא בחן הטענות, עיין בחומר החקירה, ומצא, כי קיימת תשתית ראיתית מספקת לעת זו ובכל המקרים היה יסוד סביר לחשד, מצד השוטרים, יסוד שהצדיק עריכת חיפוש ברכב ועל גוף העורר וכן הצדיק הדרישה ולמתן בדיקת שתן.

בית המשפט בחן אישום אישום, ובכל אחד מהם קבע, כי די במפורט עובדתית, כדי להקים את אותו יסוד סביר, ומכאן ולהצדיק התשתית, הכל כמפורט בעמ' 7 להחלטה מיום 8.11.21.



עילת המעצר אינה שנויה במחלוקת. בית משפט קמא קבע כי הצבר האירועים, גם אם כל אחד מהאירועים לא קיבל התייחסות מחמירה, מלמד על מסוכנות גבוהה והתנהגות "אנטי סוציאלית מובהקת". זאת, בצד עברו המכביד של העורר, הביאו את בית משפט קמא למסקנה כי לא ניתן לתת בעורר אמון ועל כן, הורה על מעצרו עד לתום ההליכים. החלטה זו היא שביסוד הערר.

שמעתי בקשב טענות הצדדים וקיבלתי תיק החקירה לעיוני. עיקר הנימוקים בערר נעוצים בחוקיות החיפוש.

לאחר בחינת הדברים, נחה דעתי, כי בנסיבות העניין, אין מקום להתערב בהחלטת בית משפט קמא ודין הערר להידחות.

שאלת חוקיות החיפוש, בשלב המעצר נדונה ארוכות בפסיקה. כך גם לגבי חיפוש אשר העלה ממצאים לגבי חומרים אסורים, ובין היתר אפנה לבש"פ 1636/13 **ארטיט קניונג נ' מ"י**. במסגרת החלטה זו, בחן בית המשפט העליון הטעמים להצדקת חיפוש במקרים דומים, וקבע במסגרות האפשריות (ראה ההפניות לסעיף 25 לפסד"פ (מעצר וחיפוש) וכן לסעיף 71 לחוק המעצרים).

בפסיקות דומות הטעים בית המשפט העליון כי בוודאי שלשלב המעצר אין מקום לדקדק בתקינות החיפוש. מקומן של טענות בדבר פגם בחיפוש הנו בתיק העיקרי. כך למשל מקום בו נעשה חיפוש ללא צו בבש"פ 8494/20 **מגידש נ' מ"י**. שם ממצאי החיפוש ושתיקת הנאשם הביאו להחלטת מעצר ללא תסקיר, בדומה לענייננו.

בבש"פ 7855/21 **אבו סייף נ' מ"י**, הבהיר כב' בית המשפט העליון, כי גם כשיש ספק בחוקיות החיפוש, או אף בחוקיות המעצר, מקומן של הטענות בתיק העיקרי. גם שם ניתנה החלטת מעצר בלא להיזקק לתסקיר שירות המבחן.

לבסוף, אפנה הצדדים לבש"פ 14951/20 **דניאל קגן נ' מ"י**, שם הבחין בית המשפט העליון בין שאלת קבילות בתיק העיקרי לבין הקבילות הלכאורית הנדרשת בתיק המעצר, כשהשאלה האם בסופו של יום קיים סיכוי שאותה ראיה תהיה קבילה בתיק העיקרי.

ניתן לראות כי הפסיקה הגמישה מבחני הסף בנושא קבילות הראיות, בוודאי לשלב המעצר וכי לא אחת במקרים דומים, לא היה בהעדר צו חיפוש כדי לפגום בתקינות שאלת המעצר או כדי להצדיק הפניה לתסקיר.

במקרה שלפנינו הדברים בבחינת קל וחומר- לטעמי, גם אם לא תועדו הדברים ברחל בתך הקטנה, בוודאי עת שוטר מבחין לכאורה במבחנה העלולה לשמש לצריכת סמים, קם יסוד סביר לחשד, המצדיק ביצוע חיפוש. הסמים נתפסו בתוך תיק, והעורר אישר כי התיק שייך לו.

באישום השני, עוכב העורר לבדיקת רישיונות שגרתיים. השוטרים מתארים התנהגות מחשידה מצד העורר, התנהגות המעלה רושם כי העורר מנסה להיפטר מדבר מה. גם בכך להצדיק עריכת חיפוש ולהקים יסוד סביר לחשד.



לגבי אישומים 3-4, דומני כי אין טעם לטעון לגבי התשתית בנושא זה. מעצר בית כפשוטו הוא מעצר בית. הטענה לפיה העורר לא הבין בטיבו של בית, אינה עולה בקנה אחד עם הבחנתו הוא בין הבית ובין העסק, ועם העובדה, שמחד טוען העורר כי העסק צמוד לביתו, אך מאידך נמצא 300 מטרים מביתו.

לגבי האישום החמישי, לגביו איני משוכנע כי עוצמת הראיות מלאה. יחד עם זאת, מדובר באישום אחד מיני כמה, ובוודאי יש ביתר כדי להצדיק קביעה לתשתית נאותה.

אפנה הצדדים בין היתר- דו"פ בכר שחר רחל מיום 29/10, דו"פ סעד תאופיק ודו"פ יצחק כהן מיום 29/10/21 (נושא המבחנה); דו"פ ראוי עמורי מיום 13/9/21 ומזכר כ"א ראוי עמורי 1/11/21 (התנהגות בעיכוב); דו"פ פראס מקלד, ראוי עמורי ורביע מיום 15/9 (הפרת הוראה חוקית); דו"פ יניב יעקב 18/8/21 (חיפוש על פי צו); דו"פ כהן יצחק 29/10 (נהיגה תחת השפעה- הדיווח המקורי על עבירות תנועה, להקמת החשד); דו"פ כהן יצחק ובכר שחר רחל מיום 22/7/21 (הבחנה בניידת וביצוע תנועה מהירה המחשידה).

אשר לשאלת החלופה, גם כאן איני מוצא פגם בהחלטת בית משפט קמא. מדובר במי שלחובתו עבר מכביד ביותר, בגינו נגזרו עליו 6 שנות מאסר. העורר סיים לרצות מאסרו רק בשנת 2018. פרק הזמן מאז ועד האירועים נשוא כתב האישום אינו ממושך. התנהגותו מלמדת כי מאסרו המוחשי והממשי לא הרתיעו מלשוב לדרכו השולית, לכאורה.

זאת ועוד, על פי המתואר בבקשה, לעורר 17 הרשעות קודמות. גם הרשעות אלו לא הרתיעוהו.

על עבר מכביד זה יש להוסיף כי שלל האירועים המתוארים בכתב האישום, מלמדים על רצף של מקרים, בתדירות גבוהה, כשבמסגרת רצף זה נמצאים בכלי העורר סמים אשר לא אחת הנם בכמות שלא לצריכה עצמית, סמים סינטטיים, ובין היתר קוקאין, MDMA, קריסטל והכל בעודו נוהג.

סמים סינטטיים אלו מלמדים על נגישות גבוהה לעולם הסם, כשפעם אחר פעם העורר אינו נותן הסבר להימצאות הסמים ובוחר לשמור על שתיקה, אלמנט המגביר מסוכנות. היותו של העורר טבול בעולם הסמים, עם שתיקתו, משמשים כאלמנט מגביר מסוכנות ומקשים על מתן אמון בעורר.

אחרון- במסגרת שלל האירועים, יממה אחת בלבד לאחר האישום השני, נמצא העורר כשהוא מפר הוראה חוקית, תנאי חלופה.

בנסיבות אלה, שמת העורר השטיח המאפשר לתת בו אמון. כאשר מדובר במי אשר לחובתו עבר כה מכביד, שלא ניתן לתת בו אמון, בדין קבע כי בית משפט קמא כי אין מנוס אלא להורות על מעצרו עד לתום ההליכים.

הערר נדחה.



ניתנה היום, כ"ד כסלו תשפ"ב, 28 נובמבר 2021, בהעדר
הצדדים.